

(Данас)

Е, шт

а бисмо ми радили да нам није Слободана Антонића, узданице НСПМ. Човека од реда и начела. Опет нам се Антонић расписао и налази да је јако неозбиљно од стране његове измишљотине, такозване „друге Србије“, што се побунила против дифamacије Аиде Ђоровић, а - лицемерна каква је - нема ништа против мојих текстова у којима блатим ликове и дела знаменитих првосрбијанаца. Такође људи од реда и начела. Само, начуо Антонић шта се иза брда ваља, па ме зове: „најистакнутији аутор Данаса“. Опрезност је мајка медиокритета.

Најистакнутији аутор НСПМ, наречени Антонић, помиње Зулу-логику (ласкам себи да се о њој обавестио из мојих текстова), али изгледа да му Зулу-логика, као ни логика уопште, није јача страна. Ако ме памћење не vara, плимy нетрпељивости у јавном говору Србије покренули су његов пајташ, Ђорђе Вукадиновић, он лично и плејада мање-више успешних имитатора, паламуџија и лелемуда. Нису ли поменута двојица половином прошле деценије били недремани чувари чистоте „националног мишљења“? Није ли одмерени и академски Антонић претио неистомишљеницима револуционарном паролom: „Само вас посматрам!“?

У то доба нисам био под присмотром Вукадиновића и Антонића, али у једном моменту ми засмета медиокритетска претенциозност. Ко си, бре ти, помислих, да било кога посматраш. Удба ли си? БИА ли си? ВОА ли си? Ко те овластио да „власно“ посматраш? Мало ли нам је било Агитпропа и којечега? Кад, оно међутим. Наречени двојац изгледа беше овластио Читлук Сахибија. Сахибијине слуге су Вукадиновићу и Антонићу давале паре и медијски простор, а они се све време представљали као „објективни аналитичари“. Чиста наука, буразеру. Драг ми је Платон, али ми је истина дража. И све тако нешто.

Стално говорим да од политичке коректности највише вајде имају политички некоректне фруњаре. Ево, на пример, нећете чути да Вукадиновић каже неку прејаку реч о неистомишљеницима; рекло би се - самозатајан неки човек. Јес Црвен бан. Вукадиновић има своју малу и бедну империју, НСПМ, на чијем сајту - у демократском маниру, је ли - преноси текстове опонената. Па их онда препусти коментаторском дивљању анонимних имбецила, а не устеже се ни да сам, под псеудонимом, напише какву гадост. По закону о штампи, као главни уредник, одговоран је за сваку тамо објављену реч. Али - нико га не тужи. Нити то икоме озбиљном пада на памет. Нити треба. Излизаће се та екипа ерозијом, трење ће учинити своје, дунуће ветар и све ће то завршити на правом месту - у прабини.

(Данас)